

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

II. Ecclesiae Antistites, in utramque aurem dormientes, novo eoque
improviso bello opprimuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

velut fugiui aut ad signa Ecclesiæ redirent, aut pessimo letho interirent. Inter ea dum hi Cantibus suis & hymnis cœlum feriunt, Deo pro tot victorijs gratias agentes; illi terram matrem suam mordent, in eam mox descensuri, cernere erat velut cumulos, è roribus & hæreticis profigaris fructos, nimirum Hærensium, Valdensium, Petrobusianorum, Arnoldistarum, Albigensium, Vicleuistarum, Picardorum, Hussitarum, & aliorum qui proximis retro quadringentis annis arma Ecclesiæ inferre ausi fuerant. Verum post dulcissimam iam longi temporis pacem & quietem, ecce tibi nouum ac domesticum bellum, quo post nefariam Arrij perfidiam, nullum vniquam asperius aut crudelius Ecclesia sensit. Hoc nimirum illud est quo omnes superiorum temporum controuersitioris iam dijudicatæ, & infinitis propemodum tractationibus finitæ, è sepulcro rursus eruta & renouatæ, in quibus ipsis tamen sæpe diuinæ benignitatis & misericordiæ radijetiam clarissimè interfuxerunt. Vt enim Deus facilem manum dat, & ad se trahit eos qui verâ pœnitentiâ ducti, sese humiliant, & errores suos agnoscunt ac retractant; ita eorum qui pernicaciter ipsius se insignibus & Ecclesiæ opponunt, capiti grauiissima mala, velut extento ad ictum brachio, misatur. Hinc est quod Propheta dicit, inferos ad Dei vocem contremiscere, & diabolos ad sonitum vocis eius fremere.

II. Quemadmodum longa malacia propinquam tempestatem navigantibus plerumque minatur; ita diuturna hæc pax Ecclesiæ novarum turbarum fuit index, quæ non multo post exorta sunt. Dum enim Catholicorum ducum & militum nonnulli longa prosperitate quasi ebrijs ingenio indulgent, & immensarum diuitiarum delicijs immergi, sub septentrionali frigore, in veramque autem dormiunt; vetus ille hostis diabolus è latebris suis tanquam ex equo Troiano immaenam gigantum & terræ filiorum numerum eduxit; qui cœlo bellum inferre ausi, muros Ecclesiæ quasi apertos, & plurimis locis male custoditos, inuadunt domos expugnatas diripiunt, ac velut obscura in nocte, incendio ac cædibus in oppressos vndique grassantur; adeo vt vix ad flammæ lucem Leopardi pellem ex Antenoribus suspensam potuerint agnoscere? & parum abfuerit, quin Raab quoque meretricis ædes (quamuis rubro fune, vt in direptione Hierichuntis, manus ab ea abstinere, insignitas) expugnarint. O infelicem felicitatem! O prosperitatem, insidiosam, quæ miseris mortalibus dulci

felle inescatis, tam amarum poculum mifces? Tu sanè non minus, quam charissimi nobis Affectus, oculos nostros exæcas, animosque ira excantas, ut etiam ipsum felicitatis datorem agnoscere nequeamus. Non sic aduersa fortuna, oculos illas nobis aperit, & animum ab omnibus vitiosis humoribus & imaginationibus purgat, ut homo tantò melius se ipsum cognoscere possit: quam cognitionem piò dolore non tarò felicitas infelix obicit, aut etiam planè auferit.

*Casus sinistros, dixeris roatè quidem
Homini molestos, sed timendos prosperos.*

Et hæc illa est, ut optimè Seneca inquit, quæ à se & super se causas ruinæ suæ attraxit.

III Ad hæc suomet ductu Malignus ille Spiritus à Deo maledictus, & æterno supplicio destinatus, Ecclesiæ sine ulla intermissione insidians, terribilem hunc & penè lethalem ictum etiam ei infligere voluit, ut dante olim accepta quodammodo ulcisceretur; & per Hæreses non minus quam per Idola quondam Ecclesiam oppugnaret, ut Tertullianus in simili casu dixerit. Quare tempus hoc valde sibi opportunum existimavit, quo, non quidem pristinam puritatem & innocentiam Ecclesia amisisset, & relicto verbo Dei, sibi ipsi relicta tamquam res suas sibi habere iusta esset, ut aduersarii ajunt, nequaquam: hoc enim esset, Dei, perpetuam Spiritus S. assistentiam Ecclesiæ polliciti promissa certa & infallibilia evacuare, de quibus quicumque dubitat, potest idem de eo dubitare, an Deus qui vniuersa condidit, satis virium ad explenda promissa habeat, sed quum animadverteret multos Ecclesiæ Antistites profundo ocio & delicijs, quibus jam diuturna pax, & per eam congestæ diuitiæ, materiam suppeditabant, sepultos; de conatibus suis bene sperare cœpit, non aliter quam carnivora aves præpingua animantia, quæ semianima jacere videt, ad escam sibi obliquis oculis designant; iis vero quæ per pascua vegeta exsultant ac currunt, appropinquare non audent. Et quemadmodum olim Atrali Pergami regis, congestæ Romam, opes, Urbi illi in vecto luxu, plus nocuerat quam profuerunt: ita Ecclesia non parua è diuitiis, vel earum abusu potius, incommoda excepit, quippe quum aurea in ea vasa, sed lignei essent sacerdotes; pro eo quod olim ligea vasa, sed aurei sacerdotes fuissent, eo tempore damna accepit, eum antegresso tempore hostis eam, utpote vegetam, & hostes etiam vltro prouocantem, minimè aggrediendam sibi putârunt: Nouerat enim quamdiu prisca illa disciplina